

Õpetajale:

REBANE VARASTAB TAADI KALAD

Eesti rahvajuttude ainetel Ernst Särgava

Jutustaja: Rebane polnud tükil ajal enam midagi söögipoolist hamba alla saanud. Luusis teine lepikud, patsis läbi padrikud - ei midagi! Jõudis viimaks järve äärde... Lõi silmad üles ja nägi eemalt taati tulevat: istus vanamees reel, valge sörkis aiste vahel, ja rees paistis tal midagi olevat. Rebane märkas varsti, et vana tuli kalalt ja et ree peal on kalad.

Rebane: Nüüd aita, kallid kavalus!

Jutustaja: Rebane laskis tee äärde pikali maha, sirutas saba sorgu, tõmbas keha kõveraks nagu puujuurika - ja lamas surnuna.

Taat jõudis ligidale, pidi juba mööda sõitma, kui märkas korraga rebast.

Taat: Ennäe reod, kuhu teine surnud!

Jutustaja: Taat pidas vana valge kinni, ronis reelt maha ja ütles:

Taat: Ei, siia ma sind küll ei jäta! Viin koju, tõmban naha maha ja saan hea sooja kasukakrae enesele või eidele.

Jutustaja: Taat hakkas rebasel sabast kinni ja viskas koorma otsa; ise istus jälle ette ree peale ja mutsutas ruuna sõidule. Enesel aga hea meel, et viib eidele ilusa kingituse koju. Niipea aga, kui taat rebast enam tähele ei pannud, hakkas see kalu ree pealt ükshaaval, ikka ühekaupa maha pilduma.

Jutustaja: Kui kõik kalad olid tee peale pillutud, hüppas Rein maha, korjas kalad kokku ja vedas oma koopasse.

Jutustaja: Taadi hingki ei teadnud, et rebane kaladega juba ammu kodus oli, kui ta hobusega oma ukse ette jõudis. Ilma et oleks ree peale silma visanud, kobis taat tuppa ja ütles uhkelt eidele.

Taat: Noh, küljeluuke, täna on õnne kui tõrva. Too kalad tuppa ja ära oma kasukakraed ree peale unusta!

Jutustaja: Eit ruttas õue ree juurde, käis mitu korda ümber ree, tõstis isegi õled üles - aga ei leidnud midagi niisugust, mis oleks sündinud tuppa tuua. Vihastus eit ja tuli tagasi.

Eit: Keda sa, vananimene, narrid! Ega ma sul pole narrimiseks! Pole seal midagi!

Taat: Mis narrimiseks? Pole midagi?!

Jutustaja: Taat lõi kohkuma, sest eit oli enam kui pahane.

Eit: Eks too oma õnn ja tõrv tupp!

Jutustaja: Ruttas taat õue - ja siin nägi ta, et eidel oli õigus: regi oli tühi. Ei olnud seal kalu ega kasukakraed! Nüüd taipas taat, miks rebane surnuna maas oli lamanud. Ta pahandas ja ütles.

Taat: Oota, oota! Küll sa ükskord leiad, mida otsid!

Jutustaja: Rebasel oli aga nälg majast mitmeks ajaks kadunud.

Rebane:

**Nüüd aita,
kallis kavalus!**

Taat:

**Ennäe reod,
kuhu teine surnud!**

Taat:

Ei, siia ma sind küll ei jäta!

Viin koju,

tõmban naha maha

ja saan hea sooja kasukakrae

enesele või eidele.

Taat:

**Noh, küljeluuke,
täna on õnne kui tõrva.
Too kalad tuppa
ja ära oma kasukakraed
ree peale unusta!**

Taat:

Mis narrimiseks?

Pole midagi?!

Taat:

Oota, oota!

Küll sa ükskord leiad,

mida otsid!

Eit:

Keda sa,

vanainimene, narrid!

Ega ma sul pole narrimiseks!

Pole seal midagi!

Eit:

**Eks too oma õnn
ja tõrv tupp!**